

Spominska ploča Ignacija Knobleharja v škocijanski cerkvi.

svoje obljube ne bom mogel izpolniti in tudi za svojega sina ne več skrbeti! Vendar pa je njegov fant po vašem posredovanju v mestu že preskrbljen, le za deklico se bo treba še truditi. Kakor veste, dobi Marko za mano in materjo vse. Če on torej učaka svoje polnoletnosti in če ona, Ljudmila, ostane še tako dobra, kakor se kaže doslej, sporočite mu, da želim, naj jo vzame za ženo. Ker pa še njemu sedaj tega praviti ne morem, prosim vas lepo, da mu vi sporočite ob pravem času to mojo željo, ob času, kateri bode spoznali za najprimernejši. Jelite, Venceslav, da to tudi storite!”

Rad sem to obljubil in tudi pristavil, da Vaju hočem vedno voditi k dobremu. Mučnih skrbij rešen je blagi Tvoj oče kmalu na to mirno zaspal v Gospodu.

To je torej naročilo, katero Ti imam sporočiti, predno grem tudi jaz za njim. Ta moja skrivnost je znana le gospodu župniku, drugemu nikomur. Vem, da imaš Ljudmilo že tako rad, torej tudi ne morem reči drugega, kakor: Bodita srečna! Ona je Tebe vredna; lahko boš ponosen na njo, ker je najboljša dekle, kar jih poznam tu blizu. Ker vem, da boš očetovo voljo in oporoko radostno izpolnjeval, končam svoje

pisemce s srčno željo: da se kdaj srečno snidemo nad zvezdami. Z Bogom!

Venceslav Ljubomirski.

Marko zgane list in kakor nem, brez mislij, obsedi na klopici.

V.

Omenili smo že, da so imeli pri Vrtniku prostran vrt, ki je bil v gorkem času poln cvetic. Vrtnice, klinčke, vijolice, muškat, tulipane in kdo vé, kaj še vse, našel si tam vsegdar v obilni množici. Čeravno je gojil sosed-najemnik na vrtu obilno sočivja, bila je vendar skoro vsaka gredica ograjena s cveticami, kakor z živim plotom. Ljudje, ki so se zbirali zlasti tu ob nedeljah, čudili so se, pa hvalili dobro in umno vrtnarico, ki je zares tudi sama najlepša vrtnica.

Pred leti bi bil človek zaman iskal v Zvižini tako raznovrstnih cvetic, kakoršnih je bilo sedaj v izobilju. Te so pričeli gojiti šele potem, ko je pretila nemila nezgoda Županovemu Marku. Jankov oče je tedaj sklenil, da bo priskrboval cvetic po drugi poti, kakor živahni sin. Razširil je poprej neznanrti vrtec, nakupil raznovrstnega semena in, ker je bil več vrtnarskega posla, jel je cvetlice pridelovati doma. Ker jih je pa gojil v obilni množici, prihajali so mladi ljudje ob raznih prilikah tudi od drugodi ponje. Nekateri jih je prišel samo gledat, drugi je pozvedaval njih imena, tretji je prosil za mičen šopek; a dekleta, katerih je bilo seveda največ, kupovala so jih s koreninami vred in nosila na dom v cvetličnike in lonce. Prav lepe novce so stržili Vrtnikovi za-nje.

Tudi danes vidimo Ljudmilo na vrtu, kjer ogleduje nekaj časa to in ono, naposled pa jame trebiti in skupaj vezati grmiče zimске salate. Toda nikar ne mislite, da ni znala drugega kakor zabavati se na vrtu. Ne, Ljudmila je bila kmečko dekle ter je znala poprijeti se vsakega dela; znala je plesti in šivati in ni se odmikala tam, kjer se ji je ponudila prilika, da je kaj prislužila. Kamor-koli je došla, povsodi so jo radi imeli zaradi skromnega vedenja, zaradi spretnosti. Znala je tudi mnogo mičnih pesmic in jih je popevala.

Toda danes ni pela. Glava ji je bila težka ter jo je nekam bolela. Vsedla se je bila sicer že k šivanju, pa da bi se nekoliko razvedrila, odšla je ven iz sobe.

Vedno ji je bil še v spominu včerajšnji dan. Niti kratko spanje, niti prijetno jutro ji ni moglo pregnati tužne misli prejšnjega večera. Danes, ko se je brat Janko le s kratkimi besedami poslovil od nje, zdelo se ji je zopet, da na tem